

петимна. Мене кучетата да ме ядатъ, — сви се обидена баба Груйка.

— Ама недѣй тѣй де, — започна да се моли дѣдо Груйчо, нали знаешъ какъ ми тежи като захванешъ да се сърдишъ. Утре цѣлия къръ ще обиколя, ама една торбичка инжири ще ти донеса.

Нощта си легна надъ Върбовка. Заспах шурцитѣ. Дѣдо Груйчо дълго още я моли да не се сърди. Нощта бѣше вече превалила, когато заспаха.

На другата вечеръ бабичката пакъ:

— Да имаме сега на софрата паничка медъ, да натопа челякъ къшея си... Инжиритѣ, дето си ги донелъ, сж добри, не думамъ... Ама меда... ехъ!

— Харно нѣщо е меда. Дето рекълъ онзи — най-сладкото, — съгласи се друго Груйчо.

Баба Груйка продължи:

— Гледай го хаджи Пжшо. Наредилъ ги въ градината дваисетъ и четири кошера, а задъ кошеритѣ колибата му. Предъ колибата изправилъ едно плашило. То, който ще краде медъ, отъ неговото плашило ще се уплаши. Толкова му сѣче хаджийския умъ.

— Толкова му сѣче ума на хаджи Пжша, — добави стариятъ.

— Цѣлъ день се разхожда като паунъ между кошеритѣ, пухти, а броеницата все отзаде му. Не го е грѣхъ!